

Adam B. Bartoš: Už ani prezident si nemůže být jistý

- CZ24 News | 5. srpna 2020

Navážu na [minulý text](#), který se týkal médií, sociálních sítí a potažmo svobody, či spíše nesvobody, slova. Jako novinář jsem kdysi psal o věcech, o kterých se jiní báli psát. Mně to nějaký čas procházelo, než jsem vstoupil do politického kolbiště, na ulice a než jsme začali organizovat Tábory lidu, které někomu evidentně hodně vadily.

Rozběhlo se trestní stíhání za mé výroky na náměstích, na facebooku a v knihách, které jsem napsal nebo jen vydal. Výsledkem byla kromě několikaletého soudního martýria i tříletá podmínka, která mi skončila letos v březnu. Poznal jsem, že Systém má své obranné mechanismy a ty, co mu jsou nepohodlní, dokáže lehce vyřadit ze hry. Mohl bych se na to vše vykašlat, ale jaksi mi to nejde a ani nechci – cítím povinnost bojovat za náš národ, protože mi v žilách koluje krev, díky níž jsem tohoto národa součástí a cítím vůči němu závazky a odpovědnost.

Přesto jsem si i ještě poměrně nedávno bláhově myslel, že kdybych se snad dostal nějakým zázrakem do parlamentu, tam že je snad poslední útočiště, kde – alespoň na půdě Sněmovny – můžete svobodně hovořit, aniž by vás zavřeli. Alespoň v historii to tak bývalo. Dnes se tomu říká poslanecká imunita. Ale pak mi začalo docházet, že tak snadné to není.

V dnešní době totiž můžete být klidně i prezident republiky, a přesto vás budou vláčet médii za extrémismus, všemožní hutkové a jiní samozvanci a ztroskotanci vám budou vyhrožovat likvidací ve svých ubohých folkových popěvcích, poslanci ODS budou na Facebooku vyzývat k vašemu podřezání – zkrátka ani pozice prezidenta republiky nezaručuje, že můžete svobodně pronášet svůj názor. Nebo můžete, ale následky si jisti být přesto nemůžete.

Dobře, o tom, že bych chtěl být prezidentem republiky, abych rozdával svá moudra, jsem stejně ani na chvíli neuvažoval. Ale uvědomil jsem si, že tu svobodu, říkat svůj názor, nemáme téměř nikdo – ani obyčejný občan, ale dokonce ani hlava státu. Mají ji pouze neziskovky a jejich fanatičtí představitelé, politici Demobloku, aktivisté, havlisté, neomarxisté a různí jiné -isté. Těm je dovoleno mluvit, náš nesouhlasný názor je pak označen za extrémismus.

Možná trpím určitou utkvělou představou, že potřebuji říkat své názory veřejnosti, jakoby je snad někdo chtěl slyšet. Ale to teď není podstatné. I kdyby je veřejnost slyšet nechtěla, měl bych mít právo je hlásat a veřejnost si už sama vybere, zda jim nastraží uši, nebo si uši zacpe. Jenomže dnes tu svobodu hlásat, co chceme, nemáme. Chápu, že většina veřejnosti nemá potřebu sdělovat své názory na ulicích z nějakého pódia. Ale i tato většina veřejnosti chce své názory říkat – alespoň v hospodě nebo na sociálních sítích. Jenže ve chvíli, kdy vás z hospody vyženou, jednou kvůli kouření, podruhé kvůli Covidu, si už nemůžete zanádat ani v té pověstné hospodě. A od jisté doby už ani na facebooku. Nejprve vás za vaše názory začali blokovat a vypínat, ze začátku na den, pak na tři, pak na týden a teď už vás dokonce mažou kompletně, úplně vás na facebooku vaporizují, bez vysvětlení a na základě těch nejnevinnějších prohlášení. V tom horším případě vás Hamáček skrze svou ideopolicii odsoudí za předsudečnou nenávist a vyfasujete podmínku a peněžitou pokutu. Takže jsme na tom všichni stejně – Bartoš, který by rád hlásal veřejně své názory na ulicích, ale i Franta, co chce své názory říci u piva nebo Ivana, co je chce sdílet na sociální síti. A dokonce i prezident, jehož ani váha jeho funkce nedokáže ochránit před lynčováním havlistické úderky.

No dobrá, pomysleli byste si, být prezidentem malé země v srdci Evropy, to ještě nic neznamena. Jó,

to kdybych byl prezidentem velké země, která se těší značnému respektu (i Respektu), pak by to třeba šlo. Mluvit otevřeně. Možná si to myslel i Donald Trump, když byl inaugurován. Brzy ale zjistil, že média drží v rukou nepřítel a že je lepší ho ignorovat, než s ním bojovat. Mnoha z nás připadalo vtipné a chytré, že začal komunikovat pouze přes sociální sítě.

Jenže ani ten nejmocnější prezident údajně nejmocnější země světa nejenže si nemůže říkat, co chce, ale on nemůže říkat ani to, co bychom všichni považovali za neutrální výrok, rozhodně prostý veškerého údajného extrémismu, za který jsem zvyklí být mazáni tady v České republice. Před několika týdny totiž začaly globalistické sociální sítě mazat i Trumpa. Například za to, když napsal, že z pozice své funkce povolá armádu do měst, kde Antifa pod záminkou BLM rabovala obchody, strhávala pomníky či napadala ty, co se opovážili vyslovit s jejím počínáním nesouhlas. No to je ovšem na pováženou. Tedy už ani americký prezident nemá svobodu slova? Co tedy potom Bartoš, i kdyby nakrásně byl v parlamentu? A co tedy Ivana Bloková, která chce na sociální síti s něčím vyjádřit nespokojenost? A co tedy Franta Novák, který názor ani nemůže vyjádřit, protože sociální síť nemá a nechce mít, ale chce svůj názor říci alespoň přátelům v hospodě u piva, ale hospoda je zavřená, protože vláda řekla, že se v nich šíří Covid a že všichni musíme být doma? A aby to bylo ještě pikantnější a naše ponížení ještě větší, všem nám vnutili ústenku, náhubek, roubík, abychom se s nikým nejen nesetkávali, ale s nikým se nebavili (pozor, dva metry), nenavštěvovali se, neříkali si své názory, pouze potupně dýchali zpět svůj vydýchaný CO2 a tupě zírali na vládní tiskovku nebo nějakou telenovelu (nevidím v tom rozdíl). Kde je naše svoboda slova?

Možná to teď vyznívá defétisticky – že když už ani Trump nemůže, že pak je tedy vše marné a že nefalšovanou svobodu slova mít nikdy nebudeme. To jsem ale naznačit nechtěl, ba naopak. Chtěl jsem nás povzbudit, že přesto přese všechno má právě proto smysl o svobodu projevu usilovat.

Někdo řekne, že svobody slova se nenají. Že chleba levnější nebude a že on potřebuje práci, odpovídající mzdu, zkrátka sociální jistoty a tuto vnucenou nesvobodu mít a šířit svůj vlastní názor bere jen jako jedno z mnoha zel, která ho v tomto životě potkala. Jenže nemylme se – pokud si necháme vnutit to, že své názory nesmíme říkat, nebudeme mít ani práci, ani odpovídající mzdu, ani sociální jistoty a ani ten chleba. Nebudeme mít ani právo na život. Neomarxisté nás za naše neopatrné výroky vyhodí z práce, zavřou do vězení nebo skončíme s kulkou od Antify v hlavě.

Proto jsem považoval za důležité se ozvat. Jsou před námi krajské volby, ale důležitější volby budou za rok. Jako předseda Národní demokracie vás už nyní žádám o podporu ve volbách v roce 2021 a o váš hlas pro kandidátku Rozumných, na které najdete nejen kandidátky Národní demokracie a Rozumných, ale i dalších národoveckých stran, jako je Aliance národních sil, republikánů apod. Potřebujeme vytvořit silný volební (a voličský) blok, který bude alternativou nejen ke zkorumpovaným zavedeným politickým stranám, ale i alternativou k SPD, která hlasy alternativních voličů zradila. O tom, proč touto alternativou nemůže být ani Trikolóra a nebo něco, co se rodí kolem Daniela Landy (protože se to rodí více než kolem Landy spíše kolem Karla Janečka), o tom zase v některém z mých příštích textů.

Adam B. Bartoš